

Kovács Jenő emlékére

“Ostoba kis emlékezések
Indulnak utnak szerte széjjel”
Ady Endre

Valóban, mit tehetünk? — megindítjuk az “ostoba kis emlékezések” zsilipjét. Pár nappal ezelőtt még itt járt, kicsit panaszkodott, sokat beszélt, hevesen érvelt, a maga élénk, élettel teli modorában. Magyarországot féltette, az embereket sajnálta, akiknek meg kell halniok egy ügyért, amelynek bukásáért imádkoznak. És most ő halt meg és nem fogja megérni a diadalt, amelyben hite nem ingadozott a vereségek legkeserűbb óráiban sem.

Ujságíró volt a javából, abból a fajtából, amely a maga életének ügyeit csak mellékesen intézi, mert a világ ügyeivel van elfoglalva, azokat intézi halálos izgalommal. Sok barátja volt és sok ellenfele, csak pénze nem volt soha. Nem igen törődött vele, Hitlerrel törődött, Magyarországgal törődött, nem ért rá önmagával törödni. Panaszkodott, hogy az utóbbi időben fájdalmi vannak a szíve körül s azután azt kezdte magyarázni, mit kellene tennie Magyarországnak, hogy kiszabaduljon Hitler halálos öleléséből. Néha nevetve említette pénzgondjait s aztán a háboru utáni gazdasági átalakulás problémáit fejtegette. Minden problémát és minden szereplő politikust ismert Középeurópában. Tudásának és ujságírói tájékozottságának kincsesháza kimeríthetetlen volt. Ez az a kincsesház, amelyet nem örököl senki s amely birtokosával együtt elenyészik a semmibe. Ez az a veszteség, amely pótolhatatlan. ♦

Vége az ujságírók, az igaziak gyakori halála volt. Dicsekedett, hogy soha életében nem volt beteg. Nem tudta, hogy a világesemények mérgei, amelyeket egész életén át szivott, megtámadták szervezetét és szívéen halálos sebet visel. Mosolygott orvosa figyelmeztetésén, hogy tartózkodjék az izgalmaktól. — Mondja ezt Hitlernek, — felelte. Mindennapi izgalom volt az ételle, az itala, a kenyere, mint a magafajta ujságíróknak mind. Nem is csoda, hogy nem bírta tovább.

Az Amerikai Magyar Népszava szerkesztősége és olvasói nehezen fogják nélkülözni eleven, ragyogó logikájú és nemes vetű irásait. Maradt utána egy-két posthumus cikk, az Amerikai Magyar Népszava jövő évi naptára számára is irt egy pompás kis emlékezést a békebeli Magyarországról. Ez minden írás, amit ránhagyott.

De ránhagyta még példáját, gondolatait, terveit, álmait, — ezek sokáig megörzik még emlékét közöttünk. Nyugodjék a halál békéjével, ha már az élet békéjét meg nem érhetette.